

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 102/2020
15.10.2020.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., са боравиштем у ..., које заступа пуномоћник Светозар Добросављев, адвокат из ..., против тужених ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., које заступа пуномоћник Димитрије Милић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1599/19 од 22.08.2019. године у седници већа одржаној дана 15.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1599/19 од 22.08.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за исплату трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 50/16 од 28.12.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке обавезани су тужени ВВ, ГГ и ДД да солидарно тужиљи АА исплате износ од 83.333,33 евра са затезном каматом у висини стопе затезне камате на евро према Закону о затезној камати Републике Србије почев од 09.09.2016. године па до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем у моменту исплате. Ставом трећим изреке обавезани су тужени да тужиоцима АА и ББ солидарно исплате износ од 68.599,03 евра са каматом у висини ескотне стопе Европске централне банке почев од 01.06.2010. године па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до исплате у висини стопе затезне камате на евро према Закону о затезној камати Републике Србије, у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећим на дан исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев преко досуђеног а до утуженог, и то у делу у коме је тражено да суд обавезе тужене да солидарно тужиљи АА на досуђени износ главнице дуга од 83.333,33 евра плати затезну камату у висини ескотне стопе Европске централне банке почев од 25.09.2006. године па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до 08.09.2016. године у висини стопе затезне камате на евро према Закону о затезној камати Републике Србије, у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем у моменту исплате, као и у делу у коме је тражено да суд обавезе тужене да

солидарно тужиоцима АА и ББ исплате износ од 10.000 евра са каматом у висини ескотне стопе Европске централне банке почев од 01.06.2010. године па до 24.12.2012. године, од 25.12.2012. године па до исплате у висини стопе затезне камате на евро према Закону о затезној камати Републике Србије, у динарској противвредности по средњем курсу НБС у моменту исплате. Ставом петим изреке обавезани су тужени да солидарно тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплате износ од 758.750,00 динара, у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1599/19 од 22.08.2019. године жалба је одбијена, а пресуда Вишег суда у Зрењанину П 50/16 од 28.12.2018. године у побијаном обавезујућем делу потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...18/20), па је оценио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих ревизија може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац ББ је стекао право својине са 2/3 дела, а правни претходник туженог, пок. ЋЋ је стекао право својине на 1/3 дела на згради у ... у улици ... бр. ..., ближе описаној у образложењу побијане пресуде, на основу купопродајног уговора закљученог дана 25.09.2006. године, на коме су потписи оверени истог дана пред Општинским судом у Зрењанину под бројем Ов. ../06. Купци су се уписали као власници у јавној књизи у којој се води евиденција о непокретностима. Купопродајна цена и начин њеног плаћања је одређена и исплаћена према претходном уговору о купопродаји од 28.06.2005. године, који је као купац закључила тужиља АА, мајка тужиоца ББ и сестра пок. ЋЋ. Уговорена цена је износила 370.000 евра у динарској противвредности по продајном курсу на дан плаћања, а тужиља АА је у готовини исплатила 100.000 евра дана 28.06.2005. године и 105.000 евра дана 24.08.2005. године, те жирално 125.000 евра дана 14.09.2006. године. Преосталих 40.000 евра купопродајне цене је у готовини исплатио сада пок. ЋЋ дана 22.09.2006. године, а о свим исплатама сачињена је потврда од стране адвоката који је за име и за рачун продавца примио исплате купопродајне цене. Разлику до 123.333,33 евра, што одговара цени сувласничког дела пок. ЋЋ он није исплатио, нити му је тужиља то тражила писмено или усмено до дана подношења тужбе.

Тужилац ББ и пок. ЋЋ су дана 01.01.2007. године издали у закуп део пословног простора у згради која је била предмет купопродајног уговора, а од 01.06.2007. године цео пословни простор је издат истом закупцу, о чему је закључен писмени уговор о закупу са важењем од 12 година, почев од 01.01.2007. године, који је четири пута анексиран у смислу измене закуподаваца, с обзиром да је у анексу од 31.05.2010. године као закуподавац означена и тужена ДД, као и у смислу висине и начина уплате закупнине. Тужена ДД је била овлашћена пуномоћјем тужилаца од 13.05.2008. године да располаже средствима на рачунима на које је уплаћивана закупнина за тужиоце, а

ово пуномоћје тужиоци су опозвали дана 02.06.2010. године. Разлика између укупног износа средстава од закупнине која у утуженом периоду припада тужиоцима, а које је подигао са свог рачуна сада пок. ЂЂ или их је по овлашћењу са рачуна тужиоца подигла тужена ДД и износа који је тужена уплатила на девизни рачун тужиље, умањена за износе које је са свог рачуна подигла тужилја, као и износа који је по рачуну остао неподигнут на дан опозива пуномоћја 01.06.2010. године износи 68.599,03 динара.

На овако утврђено чињенично стање правилно су судови применили материјално право када су обавезали тужене да тужилји солидарно исплате разлику до 1/3 претходним уговором уговорене цене зграде која је била предмет купопродаје, на коме је њихов правни претходник био сувласник са 1/3 дела. Такође, правилно је примењено материјално право када су тужени обавезани да тужиоцима солидарно исплате разлику између припадајућег и дела закупнине који су им тужени раније платили и који је подигнут од стране тужилаца, а све у смислу одредбе члана 210. Закона о облигационим односима. На досуђене износе, правилно су обавезани тужени да плате затезну камату, и то од дана подношења тужбе за неплаћени део купопродајне цене и од дана опозива пуномоћја туженима за досуђени износ закупнине, а у смислу члана 214. Закона о облигационим односима. Разлоге за такву одлуку у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Неосновано се у ревизији указује да исплата износа од 83.333,33 евра, који представља разлику купопродајне цене коју је требало да исплати правни претходник тужених, представља поклон тужилје њеном брату, с обзиром да у поступку оваква тврдња није доказана, односно тачност ове тврдње не произлази из доказа који су у поступку изведени, као ни из резулата целокупног поступка. Претходни уговор о купопродаји који је закључила тужилја АА као купац и по коме је она исплатила већи део купопродајне цене је реализован закључењем уговора о купопродаји од 25.09.2006.године, у коме се као купци јављају тужилац ББ и сада пок. ЂЂ, а на основу кога су постали власници са 2/3 и 1/3 непокретности која је била предмет уговора, из чега произлази да тужилја није платила већи део купопродајне цене са намером да тај део поклони свом брату.

Одредбом члана 211. Закона о облигационим односима прописано је да ко изврши исплату знајући да није дужан платити, нема право да захтева враћање, изузев ако је задржао право да тражи враћање или ако је платио да би избегао принуду. У конкретном случају ова одредба се не може применити, јер је тужилја платила спорни износ по претходном уговору о купопродаји, где је само она означена као купац, али тај уговор није реализован, већ је закључен уговор о купопродаји од 25.09.2006. године у коме су, као купци, означени тужилац ББ и правни претходник тужених, сада пок. ЂЂ. У том смислу тужилја је наведени износ исплатила верујући да плаћа дуговано, а на основу претходног уговора о купопродаји од 28.06.2005. године.

Тужени су правни следбеници сада пок. ЂЂ и за његове дугове одговарају свако до висине свог наследног дела. Међутим, обавезивање тужених да солидарно исплате тужиоцима тражене износе не утиче на правилност побијане пресуде, јер тужени, након исплате спорних потраживања могу међу собом да регулишу понаособ висину дуговања за сваког од тужених и на тај начин разреше своје обавезе у погледу висине њиховог дуга према тужиоцима, а у складу са својим наследним уделима.

Суд је, у смислу члана 2. Закона о парничном поступку дужан да поступа у границама постављеног тужбеног захтева. Зато правилно судови нису узели у обзир висину пореза на пренос апсолутних права који је платио њихов правни претходник и за тужиоце, а у циљу пребијања потраживања, с обзиром да тужени у току поступка нису истакли ни компензациони приговор нити су поднели противтужбу са тужбеним захтевом за исплату дела овог пореза који је требало да плате тужиоци.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти разлози нису посебно образложени.

Тужени у ревизијском поступку нису успели па немају право на трошкове ревизијског поступка које су тражили и определили, а у смислу члана 153. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић